

ІЗ ЦИКЛУ “Є ДУМКИ ЗЕЛЕНІ Й СИНІ,
Є РОЖЕВІ Й ГОЛУБІ”

Є думки зелені й сині.
Є рожеві й голубі.
Колір їхній вибирає слово, сказане тобі.
Що гарніш людині мовиш, то прекрасніші слова,
То ніжніша і добріша фарба мислі:
Золотава – в привітання,
Вогняна – у побажання,
Жовта – у печалі сліз.
Ну, а сіре, чорне, тьмяне – розмалюють біль і злість.
* * *

Якби очі людей відбивали колір
їхніх думок, тоді б простіше жилося
на світі, і було б менше ошуканих
і розчарованих.

ІЗ ЦИКЛУ “НАВІЯНЕ”

* * *

У пам’яті є тільки сучасне. Спогади, витяг-
нуті на поверхню, – завжди у сьогодні, у цю
хвилину, ТЕПЕР.
У мрій немає майбутнього. Бо мріємо ми

теж у цю мить. То ж є лише зараз. Реалії буття.
І їх треба цінувати. Бо те, що пройшло або на-
гряне – ефемерність.

АСОЦЯТИВНИЙ

Солодкий дух солодкого вогню
Пливе, шепоче, лине і тече.
Я тихо дивний запах цей зманю,
І хай впливає він на стан речей.
Хай роздратоване засне і посміхнеться,
Хай зболене розслабиться і спить,
І нещасливому нехай здається,
Що зараз синій птах сюди летить.

* * *

Рядки вогню лягають в запах літер,
І шелестить солодкий аромат,
Як ранішній, ще зовсім сонний вітер,
Що завітав на хвильку-другу в сад.
В духмяних римах шепотить бажання.
І шоколадні мислі про кохання
Народжують в мені мене.
І відчуття це вже ніколи не мине.



Олександр ПЕЧОРА народився 12 січня 1951 року в Ро-
модані на Полтавщині. Уже піввіку нерозлучний із ви-
сокою музою Поезії. Понад 30 років є членом літера-
турного об’єднання імені Олеся Донченка (м. Лубни), понад
10 – Полтавської спілки літераторів. Автор книг “Сивий
сонях”, “Лікуймо душу”, “Жарти – жартами”, “Межа”, “Ви-
шиванки мамині”, “Повстали приспані тривоги”, багатьох пу-
блікацій у періодиці, за його віршами створено пісні. Лауре-
ат літературно-мистецької премії імені Василя Симоненка.
Очільник Лубенської міської організації Всеукраїнського то-
вариства “Просвіта” імені Тараса Шевченка.

ВОЛОШКОВА БЛАГОДАТЬ

Великодньо по милості Божій
з праслав’янської синь-давнини
в нашій житі мандрують волошки –
чарівні степові дикуни...

І промінять причасно радість
у серпневій палкій жароті.
Золотому колосцю розрада –
прохолода їх на видноті.

Хліб хвилюється росами вмитий.
Буде дощ, потім знов – сонцеграй.

Родить жито – і хочеться жити.
Волошковий розмай, постривай...

Дивна пісня звучить волошкова.
Жайвір в небо її підніма.
І знайома вона, й загадкова,
і милішої досі нема.

Ясен місяць заснути не хоче,
бо у повені житній зорять
волошкові усміхнені очі –
неповторна земна благодать.



ПОДОВЖЕННЯ МИТІ

Світанкова елегія

Мене покликав місяць-молодик,
аби не продрімав, бува, світанок.
Здавалося б, іще занадто рано.
Аби не пізно. Подивуйся йди!

Поглянь, які природи чудеса!
Як розцвітає волошкове небо!
І цілий світ вітається до тебе.
Ти в творчій самотності – не сам.

Віків, кумирів безвісти сплило...
Кумують жаби, шаленіє птаство.
Сльоза-роса... Воскреслий ранку, здрастуй!
Торкнула душу ластівка крилом.

Художнику, це все давно було.
Але тобі талант дано творити,
щоб неповторність заново відкрити.
Поглянь, як дивно небо розцвіло!

А онде понад банями дерев,
гілля гойднувши, опустився легко
й розправив крила на гнізді лелека.
У нього місяць інтерв'ю бере.

А чи надовго зупинилась мить?
На фото, на картині, в згадці, в слові...
Правічне, що народжене в любові.
Тоді і пам'ять – гріє і щемить.

Поет уміє краще багатьох
ловити миті, ткати думи віщі,
щоб значно легше розуміти вічне.
І серце озивається – тьох-тьох!

Мить – неповторна. Іншої – не жди.
Та саме в тому – таїна жадана,
щоб кожен раз – неначебто востаннє.
Щоб світлі мрії й сонячно – завжди.

Вузечка напинає ясен-день
і напуває простір барвограєм.
Чаруймось білим світом, наче раєм.
Життя – то мить. А іншого – ніде.

РІЗДВЯНЕ

Я України син по духу і по крові.
Отут моя прапращурна земля.
Я – парость мудрих, праведних селян –
утверджую себе в живому слові.

Безбатченком смішним не був ні разу.
І не лякаюсь карликів Кремля.
Нащадок я Тараса й Василя.
Ми ще дамо кагебенути газу!

Отут нам жити, по світах не бігти.
Вовік оберігати рідний край.
Збудуємо-таки для себе рай,
якщо ми справді України діти.

І я шпильки вставляю навіть ближнім,
та не лукавлю. Час лікує й б'є.
А що іще зозуля накує –
те знає небо. І розквітнуть вишні!

Єдине небо в нас, єдина ньєнка.
Нехай сичать перевертні-кати...
Єднаймося, шануймося, брати.
Хай завжди українно серце тенька!

Одвіку нас поріднює Всевишній.
Ще не навчив?! Гриземся-грішимо
та ненаситно ділимо Його.
Чи люди, чи раби ми нікудишні?!

Ми є народ. Природно і логічно.
Не буду я затурканим ягням.
Я – українець, тут моя земля.
І буде Україною довічно!

НА ПРОТЯГАХ ІСТОРІЇ

Стою в задумі на своїй землі.
Прикутий розпачем, гартую спротив.
Запанували псевдопатріоти.
А хохлуї, заблудлі ув імлі,

у тьму бредуть. Догідні земляки
у вирі погубили шаровари.
Дотанцювались. Безкінечні чвари.
Ледь миготять примарні маяки.

Втішаються, злостиво чинять суд
несамовиті україножери.
Самоповагу – надостанню жертву –
собраття на чужий олтар несуть.

Спиніться! Досить! Не годіть пільми!
Розправте шиї, обмініть хворобу!
Нас на спасенну праведну дорогу
ніхто не виведе. Йдемо самі!

Не вбереже ніхто нас від чуми,
коли свідомо всотуєм заразу.
Не вилікує нас ніхто відразу,
бо лікарі хворіші, аніж ми...





На протягах історії стою,
між вибухами приспаної правди.
Собором душ людських Всевишній править.
Вітчизну розбудуємо своєю!

Спасенні будем в спільній боротьбі.
О, непоборний пракозацький роде,
соборний український мій народе,
ніколи не зневірюся в тобі!

* * *

Миколі Костенкові та Юрію Пічугіну

Цей незабутній високосний день.
Полтава мила... Як мені боліло!
А на душі – ясніло-повесніло.
Лікує біль отут, як більш ніде.

Тут мій Едем, де люблю й грім гримить.
Сюди являюся на пречисту сповідь.
І окриляюся – почуттями повнюсь.
О, як предивно мить ота щемить!

Найближчі люди – молоді діди –
погмоніли, щиро пораділи.
Щоб кожне слово з часом стало ділом,
твори-гори – солодким стане й дим.

Дай, Боже, істини. Нехай вона веде
із темні туди, де справді світло.
Був добрим лютий. І на серці – квітло
в цей незабутній високосний день.

29 лютого 2008 р.

ІЗ ЦИКЛУ “ЯБЛУКА НА ВІТРАХ”

* * *

Яблунева віхола у саду,
пелюстки рожеві у меду.
Гомонять під стріхою ластівки,
Крилами черкаючи об шибки.

Хато моя, хатонько – білий сум,
я тобі печаль свою принесу.
Колискову пісеньку щоб почуть,
журавлем-журавликом прилечу.

...Опадають яблука у саду.
Я до тебе, саду мій, припаду...

ПОКИНУТА ХАТА

У червонім намисті вишня
зустрічати гостинно вийшла.

Хвіртка скрикнула. Скрип той – подив.
Чи то гість? Чи вернувся господар?

Ні стежини. Спориш та м'ята.
Похилилась старенька хата.
І здалося, дивились скоса
вишні, яблуні, абрикоси...

СПАДОК

Тоді, як пільги ще були
й користувались ними люди,
а ті, що били себе в груди,
ще й зверху “вибити” могли, –

вважали батька* диваком.
Не добивався він мундиром
ні телефону, ні квартири.
Як всі, стояв за молоком...

Похоронили без промов...
Довкруг усе куцішим стало.
І цокає у спадок “Слава”,
мов серце, сповнене добром.

ІЗ ЦИКЛУ

“РОМОДАНІВСЬКИЙ ГОСТИНЕЦЬ”

ПОХМУРИЙ РАНОК

Репортаж-роздум

У рідному селищі ніч.
На вокзалі сиджу чужий.
Життя невеселе. Ні грошей, ні сала.
Та мушу жити.
На клаптику батьківським
пораюся ревно, немов дивак.
Тупцює і чубиться на чорноземах
народ-жебрак.
Наївні базари. Безплідні скандали.
Хмільний калім.
Україну приспали новітні вандали
і продали.
Безлюдні зала.
Бомжа вже прогналі.
Пора й мені.
Бабуся спитала, немов простогнала:

- Швіта чи ні?
- Світає помалу.
- Й на тому шпашибі.

Взяла ціпок.
Над клунками стала...
– реклама безсиллю.
– Піддай, шинок.

* батько – інвалід I групи Великої Вітчизняної війни.





Котилась пероном
картопля в кожущках.
Підснідав бомж.
Плетуться вагони.
Стою непорушно. І мріє дощ.
Скриплять незворушно вагони...
А душу стиска наркоз.

*Увага! Громадяни України!
Ваш поїзд пішов. Доганяйте!
Чух-чух-чух-чух, ха-ха-ха-ха...*

НЕОРЕТРО

В селищі моєму відтепер
батьюшкою служить син парторга.
В раду за нехлюйство і т. п.
голову не вибрали повторно.

В клубі, де крутилося кіно,
нині шаленіє дискотека.
Крім футболу – карти і вино.
Ні столовки, ні бібліотеки.

Баба Маня крутить патефон.
Дядько Іван співає під гітару.
Тут хоронять під магнітофон.
Не вживу, зате замайже даром.

Сильно люблять хлопці молодичь.
Ходять козаки у самоволку.
Звично водять до бика телиць.
Гонять і шанують самогонку.

“Будуть знову строїть комунізм.
Вже пора!” – казала баба Настя.
Дров – завал. Бо вирубали ліс.
Все, як скрізь. Нехай би йому трясця!

Дядько Грицько – сухий, підпухлий,
бродячий, злий... Негарно жив.
“Ти й про мою важку житуху
щось добре людям розкажи.

Ген-ген літа мої молочні.
Вже й пам’ять – вила по воді.
Писав і я, як був молодшим.
Коли кохав, коли “сидів”.

Нещадно коні поносили...”
Все оглядавсь на життя.
І ніжно, жалібно-безсило
бриніли слъози каяття.

У дядькові кипіла повінь!
Той спомин досі ще пече.
Сумна, хмільна, пречиста сповідь.
І світло зболених очей.

Подорожує наодинці.
Десь розгубив своїх синів.
Давав і брав скупі гостинці.
Отримав безліч стусанів.

Від Криму стелеться недоля.
Були Донбас і Магадан.
Не радує жебрацька воля.
Вже душить душу й Ромодан.

Впруг на плече нехитру ношу.
Вщент досмалив бичок п’янкий.
На босі ноги взув калоші.
Підняв ціпок і був такий.

ІЗ ЦИКЛУ “ДВОКРИЛЛЯ”

Двовірші

Дали нам волю говорити...
Це ж треба так народ дурити!

Наївні базари. Безплідні скандали.
Україну приспали новітні вандалі.

Часто той, хто випасає гурт,
за національністю – “манкурт”.

Найбільше шкодить українству
одвічне наше с а м о ї д с т в о .

Пишу правдиві земні полотна.
Свобода крику. Кричи, хоч лопни.

До кісток обдирають боки
ув овечій одежі вовки.

Доборолись.
Нам готує тризну
ненаситне іго прагматизму.

А правду ж кажуть мудрі люди:
добра без кулаків не буде?

України не буде доти,
доки в розбраті патріоти.

Шануй державу і коріння роду.
Служи лиш Богу й власному народу.

